

פחד דוד

עלון שבועי בענייני פרשת שבוע

אשדוד: רח' האדמו"ר מבעלזא 43 טל. 08-8521527 פקס. 08-8566233
ירושלים: רח' בית וגן 8 טל. 02-6433605 פקס. 02-6433570

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומשה" ישראל
בנשיאות בנשי"ק מורינו ורבינו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א
בן הצדיק המלוב"ן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוב"ן רבי חיים פינטו זיע"א

עלון מס' 532

משכיל לדוד

פרשת וירא

שיחה שבועית לפרשת השבוע מאת מו"ר הגה"צ רבינו דוד חנניה פינטו שליט"א

יקרות הן בחייו של היהודי, ועליו לנצלן ולקבל מהן את השפע הרוחני, על כן נפסק להלכה שאסור להפסיק את התפילה לשם מצות קבלת אורחים. הנה את הפסוק "ואברהם זקן בא בימים", מפרשים, שאברהם שלט על הימים שלו ועשה בהם כבשלו, ולא הימים שלטו בו. ואילו בימינו אנו, מצינו אנשים רבים הטוענים שאין להם זמן ועיתותם אינם בידיהם, וזאת משום שהם נתונים בידי הזמן ולא הזמן נתון בידיהם. ואברהם אבינו שכל ימיו היה עובד ה', וחש את הקב"ה בכל רגע ורגע, היה יכול להפסיק באמצע ביקורו של הקב"ה על מנת לקבל את האורחים. אך אנו שלא הגענו לדרגה נעלה זו. אסור לנו לנהוג כן, ולוואי שלכל הפחות נחוש את הקב"ה עימנו בזמן תפילת שמונה עשרה.

ההרגל מונע חרון אף

ועדין יש לבאר מדוע באמת גדולה הכנסת אורחים מקבלת פני שכינה. ונראה לבאר ענין זה, שלאברהם אבינו היתה מטרה שאותה הוא סימן לעצמו, והיא - להשיב את בני דורו בתשובה ולקרב את לב האנשים לאביהם שבשמים. וכגון אדם שמחמם ידיו ליד האש, מוכרח שכל הנוגע בידי יתחמם גם הוא. כן היה הדבר אצל אברהם, שכל כולו היה ספוג בתורה, יראת שמים ואהבת ה', על כן האורחים שסעדו אצלו, ספגו גם הם מאותו חום רוחני והכירו במציאות ה' בעולם. וקבלת אורחים קודמת לקבלת פני שכינה - רק כאשר השכינה נמצאת תדיר אצל האדם, כמו שמצינו אצל אברהם, ובמצב כזה אין זה נחשב להפסק, משום שמציאות ה' היא תמידית ואינה תלויה בזמן זה או אחר. אולם אם האדם לא כבש מדרגה נעלה זו, ברור הוא שקבלת פני שכינה קודמת למצות הכנסת אורחים, ולכן לא מפסיקים באמצע תפילת שמונה עשרה עבור מלך וכדומה. והדבר דומה למלך אשר נוהג להתארח בבית מקורבו מידי יום ביומו, ולא ארע מקרה שהמלך החסיר ביקור זה, אלא הוא נעשה תמידין כסדרן. והיה אם יום אחד המקורב של המלך לא יוכל לסעוד עימו בצוותא מסיבה כל שהיא, לא תהיה עליו הקפדה מצד המלך, משום שהוא רגיל לשהות אצלו באופן תדיר. אך אם המלך היה מגיע להתארח בבית מקורבו פעם אחת ויחידה, אזי היעדרותו של המארח בזמן הסעודה - היתה מעוררת את חרון אפו של המלך. כך הוא הדבר אצל אברהם אבינו, שהיות והיה רגיל להימצא עם השכינה באופן תדיר, אזי לא נתעורר כעסו של הקב"ה בשעה שאברהם הלך לקבל את אורחיו. וקבלת אורחים קודמת לקבלת השכינה, רק בתנאי שאדם זכה לכבוש את המדרגה הזו ולחוש את שכינתו של הקב"ה כל ימיו.

גדולה הכנסת אורחים. עד היכן?

"ויאמר ה' אם נא מצאתי חן בעיניך אל נא תעבור מעל עבדך"

(בראשית י"ח. ג) אברהם אבינו נצטווה למול את עצמו, והקב"ה בראותו את מכאוביו של אברהם אבינו כי רבים הם, בא לבקרו. ומצינו שכאשר אברהם מבחין באורחים הוא מבקש מהקב"ה שימתין לו, והוא רץ לקבל את פני האורחים כפי שמביא רש"י בפירושו. ומסבירים חז"ל שמכאן אנו למדים ש"גדולה הכנסת אורחים מקבלת פני שכינה". ונשאלת השאלה, הרי מובא בגמרא במסכת ברכות, שאסור לאדם להפסיק באמצע תפילתו על מנת לומר שלום לחברו, ואפילו אם המלך עובר לידו בשעה שהוא מתפלל אסור לו לאדם להפסיק באמצע. מכיוון שבזמן התפילה האדם עומד מול מלך מלכי המלכים, שכבודו חשוב ונשגב מכבודו של מלך בשר ודם. והנה ראינו שאברהם אבינו עוזב את שכינתו של הקב"ה על מנת לקבל את האורחים, ואם כן מדוע לא מצינו שנפסקה הלכה למעשה, שמוותר להפסיק את התפילה לשם מצות קבלת אורחים, כפי שראינו אצל אברהם? ומאיך ניתן לשאול, אם באמת לא נפסקה הלכה זו, שמוותר להפסיק בתפילה לצורך קבלת אורחים, מדוע אברהם אבינו נהג כן? לשאלות אלו שנשאלתי מתלמידי רבי יהונתן לוגסי נ"י, מצאתי לנכון לאחר מחשבה להשיב, שבני אדם פשוטים מן המניין חשים את מציאותו של הקב"ה בשעה שהם עומדים לפניו בתפילת שמונה עשרה, ורק בזמן זה הם חשים במלוא העוצמה את הקרבה לה' יתברך, ואילו בחיי היום יום כמעט ואין בידם הזדמנויות לחוש את נוכחותו של הקב"ה. לעומת זאת אברהם אבינו הרגיש במציאותו של ה' יתברך בכל רגע ורגע בחייו, וכל ימיו התהלך מתוך התחושה שהשכינה נמצאת לידו, ועל כן לכאורה כל רגע שאברהם היה עוסק בעסקי חולין היה נחשב לו להפסק, מכיוון שהוא כל הזמן חי תחת צילו של הקב"ה. ולמעשה לא מצינו שאברהם נתבע על כך שהפסיק לצורך עסקי חולין, ולכן ניתן להסיק שאף שהוא עזב את השכינה לצורך קבלת אורחים. היתה זו פעולה נכונה וראויה מצידו, משום שמציאות השכינה עימו לא היתה בגדר חידוש, כיון שכל חייו אברהם חי בכפיפה אחת עם מציאותו של ה'. אך אנו בני אנוש הפשוטים שאיננו מתקרבים כלל לרום מעלתו של אברהם אבינו, אנו חשים את מציאותו של ה' רק בעת שאנו עומדים לפניו בתפילה, ומשום שדקות אלו

המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה לכתובת: p@hpinto.org.il

וירא מו' חשוון תשע"א

ירושלים	תל אביב	באר שבע
16:24	16:39	16:42
17:35	17:37	17:37
18:15	18:09	18:12

הילולא דצדיקיא

טו - כ"ק המלוב"ן רבי חיים פינטו (הקטן) זיע"א	ד - רבי אליהו שרים
טז - רבי אליעזר מנחם מן שך,	יח - רבי רפאל ברוך טולידאנו
ראש ישיבת פוניבז'	יט - רבי יצחק חי טייב, מו"ס חלב חייטים
יז - רבי אלתר בידרמן, האדמו"ר מלעלוב	כ - רבי מרדכי שרעבי,
יז - רבי בנימין זאב חשיין	זקן המקובלים בירושלים

מושג מהפרשה

המלגזה במפעל כמשל לתפילה במנין

"אולי יש חמישיים צדיקים בתוך העיר"

(יח. כד) בעל החזקוני בפירושו לתורה, מעיר את תשומת לבנו לעובדה המפליאה בטיעונו של אברהם אבינו ע"ה: בתחילה הוא ביקש להציל את סדום בזכות חמישיים הצדיקים אשר בתוכה, ולאחר מכן הוא ירד לארבעים וחמשה, בשלב השלישי הוא ירד כבר לשלשים, ואחר כך לעשרים ולעשר. והפליאה היא, מדוע שינה אברהם את סדר מנין הצדיקים, בתחילה הוא ירד בחמשה ולאחר מכן הוא ירד בכל פעם בעשרה צדיקים בבת אחת? אלא, מבאר החזקוני, שבקשתו של אברהם אבינו ע"ה, לא נסובה רק על אנשי סדום לבדה, אלא בקשתו הופנתה גם על הכרכים שסבבו את העיר סדום: סדום, עמורה, אדמה, צבויים ולשע.

חשובנו של אברהם אבינו ע"ה היה שבקשתו להצלת חמשת הכרכים הללו, תהיה בזכות ה"מנין" – עשרה צדיקים המתגוררים באותו כרך, שאם ימצאו שם עשרה צדיקים – המקום ישא בעבורם ויצילם מהחורבן הנורא. ומשום כך ביקש אברהם בשלב הראשון חמישיים צדיקים – לפי חשבון של עשרה צדיקים לכל כרך וכרך, בשלב השני הוא ירד לארבעים וחמשה, מתוך כונה שהקב"ה יצטרף להיות העשירי במנין. בשלב השלישי ביקש אברהם רק על ארבעה כרכים, ולאחר מכן שלשים הצדיקים היו אמורים להגן על שלשה כרכים, עשרים צדיקים על שני כרכים, ועשרה צדיקים על כרך אחד, יותר מכך כבר לא ביקש אברהם כלום. ומכאן, מביא בספר "ברכי נפשי" יש לנו ללמוד על גודל מעלתו של מנין אנשים שבעצם התאספותם יחד יש להם כוח רב. בספר "סדר היום" מביא המחבר שמקדש השם הגדול ביותר, הוא זה שאוסף תשעה אנשים המצטרפים יחד עמו לעשרה, והוא אומר בפניהם שיעור תורה. יהודי זה נקרא בשם "מקהיל קהילות ברבים".

כדי לסבר את האוזן על הכח שיש למנין המתקבצים יחד, מובא שם מעשה שאירע בכולל אברכים שבארה"ב. ראש הכולל שם ביקש להמריץ את תלמידיו ולעודדם בחיזוק אדיר ללימוד התורה, והוא סיכם עם בעל מפעל לצעצועים – שהיה בעצמו אוהב תורה מופלג – על צ'ופר מיוחד לאברך המצטיין: וכך הכריז ראש הכולל באזני תלמידיו; האברך שיוכיח רצינות בלימוד במשך כל הזמן, יקבל רשות להכנס למפעל הצעצועים למשך עשר דקות ולקחת משם כל מה שהוא יחפוץ...

ואכן, בסוף הזמן הגיע לשערי המפעל אחד מאברכי הכולל, הוא הציג את האישור שניתן לו מראש הכולל שהוא זה האברך שהצטיין בכולל האברכים,

ומבקש לממש את הזכות שניתנה לו.

מנהל המפעל קיבל אותו במאור פנים ובחביבות, הכניס אותו אחר כבוד ללשכתו, חיבק אותו ונישק אותו מרוב הערכה לכבודה של תורה, ומיד לאחר מכן העניק לו את האישור הנכסף להיכנס לתוך המפעל למשך עשר דקות וליטול משם ככל אשר תאוה נפשו.

מנהל המפעל עמד מן הצד, והבחין כיצד האברך המצטיין ניגש אל קוי היצור ונוטל משם את הצעצועים הטובים ביותר על מנת להביאם לילדיו. וכמי שבאמת נמנה על אוהבי תורה, הוא משתתף בשמחתו של התלמיד חכם. "דעתי שיש לי חלק בתורתו של האברך ההוא, ועשיתי את זה בשמחה עצומה", יאמר אחר כך מנהל המפעל לראש הכולל.

מכיון שהצעצועים שיוצרו באותו מפעל יוקרתי, היו כבדים במיוחד, לא היה יכול אותו האברך לקחת הרבה צעצועים בבת אחת, הוא נאלץ ללכת פעם אחר פעם אל קוי היצור והמדפים, ומשם לפינה שבה הוא הניח את ארגז האכסון.

והנה הוא ממלא ארגז ועוד ארגז, עוברת דקה ועוד דקה, חלפו חמש דקות ועד מהרה עשר הדקות חלפו, והאברך כבר מיוזע ונושם בכבדות מהמאמץ הגדול שהשקיע בכדי לנצל את פרק הזמן שהוקצב לו, ולפניו ניצבים בגאון שמונה עשר ארגזי צעצועים, אותם הוא נטל בשמחה כדי לשמוח בהם את ילדיו שהמתינו לו בבית בכליון עיניים.

לאחר זמן כשהגיע ראש הכולל לאותו מנהל מפעל, בכדי להודות לו על פועלו המבורך, אמר לו מנהל המפעל "אני מאוד תמה על האברך המוכשר שלך שלא ניצל את מלא האפשרויות שעמדו לרשותו. נכון שהוא יצא מהמפעל עם שמונה עשר ארגזי צעצועים, אולם הוא היה יכול לקחת הרבה הרבה יותר".

"מאי משמע?" שאל ראש הכולל, ומנהל המפעל השיב לו כך: ראה, באולם היצור עמדה מלגזה המשמשת להעברת סחורות ממקום אחד למקום אחר. אילו היה האברך שלנו עושה שימוש במלגזה הזו, הוא היה מסתייע בה כדי להעביר צעצועים לארגזי האכסון, ואז הוא היה מצליח לקחת בכל סיבוב כמות גדולה יותר של צעצועים, ובתוך עשר דקות הוא היה יכול לרוקן חצי מהמפעל. אבל הוא לא עשה כן, אלא הוא לקח פריט אחר פריט, ולכן עלה בחלקו 'רק' שמונה עשר ארגזי צעצועים.

מעשה זה יש בכוחו לאלף אותנו בינה על ההבדל העצום שיש בין תפילת יחיד לתפילה של מנין יהודים. בעוד שכאשר אדם יחידי מתפלל הלא הוא יכול להיעזר רק בזכויות העצמיות שלו,

לעומת זאת כאשר מנין שלם של יהודים המתקבצים יחד ומתפללים – או אז הם עושים שימוש ב'מלגזה'

כל אחד נושא איתו במטען הזכויות את כל הזכויות של כל המתפללים איתו וכך הריווח של כל אחד ואחד מהמניין גדל לאין שיעור.

חוד הפרשה

תולה ארץ על בלימה נצור לשונך

אף שהוא אמת גמור

אסור לספר רכילות, אף שהוא אמת גמור, שאין בו שום תערובות שקר, אפילו שלא בפניו, אף אם הוא יודע בעצמו שהיה אומר דבר זה אף בפניו, גם כן אסור. וכל שכן אם הוא מעזיז פניו לומר לו בפניו ממש, אתה דברת עליו, או עשית לו כך וכך, דאסור, ועונו גדול הרבה יותר. (חפץ חיים)

1. מנין שיצר הרע אינו שולט במלאכים?

2. מהו ההבדל שבין "חתניו" ל"לוקחי בנותיו"?

מאוצרו של מורנו ורבנו הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

מן האוצר

תפילה שמועילה לדורי דורות

אולי יחזרו בתשובה וינצלו, אבל לסדום הוא לא שלח שום צדיק להוכיח אותם. הרי שהיו רשעים יותר מדור המבול ורצה הקב"ה שיאבדו, לכן לא רצה הקב"ה שאברהם אבינו יתפלל בעדם ורצה לכסות ממנו הפיכת סדום.

הטעם שגילה לו הוא ש"ידעתיו למען אשר יצוה את בניו ואת ביתו אחריו". היינו, כיון שהוא ילמד את בניו דרך ה', אז בודאי שלעולם יהיה צדיקים ביניהם שזכותם יכול לעמוד להם.

וצפה הקב"ה שיהיה זמנים שיאמר הנביא (ישעי' א' י) "שמעו דבר ה' קציני סדום האזינו תורת א-להינו עם עמורה". שיהיו הכלל ישראל כסדום ועמורה ויתחייבו כליה, אבל עם כל זה אין הקב"ה רוצה שיכלו ולא יהיה להם פתח הצלה, לכן רצה הקב"ה שיתפלל אברהם על סדום שינצלו בזכות הצדיקים שחשב שיש שם, ותועיל תפילה זו לבני בניו כשהיו כסדום יעמוד להם זכות הצדיקים שיש ביניהם להצילם.

ועפ"ז מיושב ג"כ למה לא אמר לו הקב"ה מיד שאין בסדום שום צדיק, כדי שיתפלל שגם זכות של מעט צדיקים יעמוד להם להצילם, ויעיל תפילה זו שלכלל ישראל יהיה מספיק זכות של מעט צדיקים להצילם מכליה.

"זה אמר המכסה אני מאברהם אשר אני עושה וכו'. כי ידעתיו למען אשר יצוה את בניו".

לכאורה משמע שבאמת רצה הקב"ה לכסות מאברהם מה שיעשה לסדום ורק מטעם "כי ידעתיו למען אשר יצוה את בניו", לא כסה ממנו. וצריך ביאור, מה טעם רצה לכסות מאברהם? ועוד מה טעם בשביל שידעתיו ישנה הקב"ה רצונו ויגלה לו, דמה שייך זה לזה?

ועוד צריך להבין כשהתפלל "אולי יש חמשים צדיקים", למה לא אמר לו הקב"ה מיד שאין שום צדיק בסדום, כדי שלא יצטרך להמשיך להתפלל אולי יש ארבעים וחמשה וכו'. והשבתי לבאר ולומר שאנשי סדום היו רעים כל כך, שלא רצה הקב"ה שיהיה להם פתח הצלה, שהרי אצל דור המבול רצה הקב"ה שנו יוכיח אותם

מן המעין

"ואברהם ושרה זקנים באים בימים חדל להיות לשרה א'רץ כנשים".

(יח. יא) האר"ז"ל כותב שמן השמים קוצבים לכל אדם את כמות הדיבורים לכל ימי חייו, וכשכמות זו נוצלה עד תום אזי האדם נפטר מן העולם. ואמרו רבותינו כי עשרה קבין של שיחה ירדו לעולם,

תשעה מהם נטלו הנשים ואחד כל העולם כולו.

והנה שרה אמנו זכתה להגיע לזקנה ולאריכות ימים, ומשמע מכאן שלא היתה מרבה בשיחה כיתר נשי העולם, אלא היתה ממעטת בדיבור ומשום כך זכתה לאריכות ימים וזהו שאומר הכתוב "ואברהם ושרה זקנים באים בימים" אברהם ושרה זכו להגיע לזקנה, ואם תתמה היאך זכתה שרה לכך והרי "תשעה קבין של שיחה נטלו הנשים"? על כך משיב הכתוב ואומר: "חדל להיות לשרה אורח כנשים". שרה לא היתה מדברת הרבה ככל הנשים, ולכן זכתה לאריכות ימים...

אור הזוהר

"וה' הזמיר על סדם ועל עמורה גפרית ואש מאת ה' מן השמים".

(יט. כד) אנשי סדום ועמורה לא יקומו ליום הדין, והמקרא מוכיח כך שכתוב גפרית ומלח שריפה כל ארצה... אשר הפך ה' באפו ובחמתו". "אשר הפך ה'" - בעולם הזה, "באפו" - בעולם הבא, "ובחמתו" - בזמן שעתידי הקב"ה להחיות מתים.

וכמו שארצם נאבדה לעולם ולעולמי עולמים, כך גם הם נאבדו לעולם ולעולמי עולמים. בוא וראה הדין של הקב"ה, מדה כנגד מדה: הם לא היו משיבים נפש העני במאכל ומשתה - אף כך הקב"ה לא ישיב להם נפשותיהם לעולם הבא. בוא וראה: הם נמנעו מצדקה שנקרית "חיים" - אף הקב"ה מנע מהם חיים בעולם הזה ובעולם הבא. וכמו שהם מנעו דרכים ומסילות מבני העולם - כך גם הקב"ה מנע מהם דרכי ומסילות הרחמים, מלרדם עליהם בעולם הזה ולעולם הבא.

(פרשת וירא קח:).

"וירא אליו ה' באלני מבורא". (יח. א)

לפירושו של רש"י שפירש שממרא הוא שנתן לאברהם עצה על המילה, הקשו המפרשים הכיזד? אברהם שהיה ראש וראשון לכל המאמינים הוא הוא שישאל עצה מממרא על צווי השי"ת? בספר "טעמי המנהגים" כתב לבאר בפשיטות, שהיה אברהם מסופק אם לברך "אשר קדשנו במצוותיו וצונו על המילה" או שיש לברך "אשר קדשנו במצוותיו וצונו למול"? וממרא נתן לו עצה "על המילה" -

היינו שיש לברך "אשר קדשנו במצוותיו וצונו על המילה", כמו שנפסק לענין הלכה...

בדרך אחרת מיישב בספר "ברית אברהם": שהרי במשנת שבת נאמר לענין הוצאה בשבת שהוצאת "עצה" - כמלא פי גמל". וממרא נתן לאברהם מעט מן ה"עצה" הזו, שיעשה ממנה איזו רפואה ליתן על המילה כדי שיתרפא במהרה.

"מזהרי שלש סאים קמח סלת". (יח. ו)

הגאון חיד"א חישב ומצא כי "שלש סאים קמח" סופי תיבות: "שמח", כי היה שמח לעשות רצון קונו. "קמח" גימטריא: "פסח", כי אותו היום פסח היה. "רך וטוב" גימטריא "בחדל". כמו שאמרו חז"ל שהאכילן לשונות של פרים בחדל.

"ויקה חמאה וחלב ובן הבקר אשר עשה ויתן לפניהם". (יח. ח)

תירוצים רבים ולמדניים, נכתבו אודות התמיהה שהעלו המפרשים, על כך שאברהם הגיש לפני אורחיו: "חמאה וחלב - ובן הבקר". והכשילם, כביכול, באיסור בשר וחלב. כל זאת בעוד שאברהם בעצמו הקפיד לקיים את כל מצוות התורה?

ביאור פשוט ואמיתי לתמיהה זו, כותב הרב "שדה תבואות". והוא קובע, שאכן בכדי לנהוג בחומרה, לפני משורת הדין, רשאי כל אדם לנהוג כלפי עצמו, אבל לא כלפי הזולת.

אברהם אבינו, היה נוהג בחומרה כלפי עצמו, החמיר שלא לאכול יחד מאכלי בשר וחלב. אולם כלפי אורחיו, לא הנהיג את חומרותיו שלו, עימם נהג כמידת הדין וההלכה.

בדרך אבות

ממעשיהם של צדיקים

זכר צדיק לברכה

כ"ק רבי חיים פינטו "הקטן"

זיע"א

השבוע חל יום ההילולא של אחד מענקי הרוח, נצר לשושלת פינטו המפוארת שחיו ופעלו במרוקו, ה"ה הצדיק המלומד

בניסים רבי חיים פינטו "הקטן", אשר זכה וזיכה את הרבים ברוחניות ובגשמיות גם יחד, כאשר השיב את לבם של ישראל לאבינו שבשמים בחיי חיותו בעולם הזה ואף לאחר מותו.

ביריעה זו נפרסם טפח מגדלותו של הצדיק, כפי המסופר בספר "שנות חיים".

השר של העיר מוגאדור היה שונא ישראל גדול, ובעקבות מעשה שהיה, הפך את עורו ושינה את טעמו ונהיה לאוהב ישראל. ומעשה שהיה כך היה:

שר העיר אהב להתעלל ביהודים, ולהציק להם על כל צעד ושעל. גם כ"ק רבי חיים זיע"א לא היה יוצא מהכלל בענין זה, וגם לו אהב השר להציק מפעם לפעם. היה זה כאשר כ"ק רבי חיים זיע"א, עבר עם אחד מתלמידיו ליד בית השר צורך היהודים. כשהבחין בהם השר מבעד לחלון, ציוה על משרתו שיכניס אליו מיד את שני היהודים הפוסעים ברחוב.

המשרתים שהכירו בערכו של הצדיק, העירו לו בעדינות:

"היהודי הזה ההולך כאן הוא מחכמי היהודים הגדולים בעיר הזאת, ואולי מן הנכון שלא להציק לו ולא לקרוא לו". אלא שהשר לא התרשם כלל מדברי המשרתים, וציוה שוב על המשרת להכניס אליו את שני היהודים.

כאשר נכנס כ"ק רבי חיים זיע"א אל השר, הבחין השר כי מכנסיו של הרב ארוכות הם, יותר מן המקובל ללכת באותו מקום באותה תקופה. שכן כ"ק רבי חיים זיע"א מרוב צניעותו, היה רגיל ללכת עם מכנסיים ארוכות עד נעליו, שלא לחשוף ולו טפח אחד מהגוף.

השר הביט בזעף על רגלי הרב והעיר לו: "מדוע מכנסיך ארוכות יתר על המידה? והרי זה לא מקובל כאן במקום? דע לך, כי אם אתפוס אותך שוב הולך עם מכנסיים ארוכות שכאלו, אדאג להענישך במלקות". הרב לא הגיב כלל על דברי השר,

ויצא מביתו של השר בשתיקה מוחלטת. והנה, באמצע הלילה, התעורר השר משנתו כשכאבים עזים תוקפים אותו. מרוב עוצמת הכאבים והייסורים שייסרו את גופו, היה נדמה לו שמלאכי חבלה מקיפים את מיטתו וחובטים בו ללא הרף. במיוחד הפליאה אותו העובדה, שאף אחד ממשרתיו לא ניגש אליו, על אף שהוא צעק בקולי קולות.

בבוקר, כשהתייצבו המשרתים ליד מיטתו, ניסה כל אחד מהם את כוחו במתן

עצה ועזרה כדי להקל מעליו את כאביו ואת סבלו המר, אך לשווא. הכאבים עומדים בעינם והשר הרשע זועק מרה.

השמועה על מחלתו המסתורית של השר, פשטה מיד בכל רחבי העיר, ואל מיטתו הגיעו רבים, כדי לנסות לעזור לו להתרפא. זה אומר בכה וזה אומר בכה, אך הכל לשווא. עם הזמן הלכו הכאבים והתגברו. כך בלילה הראשון, וכך גם בלילה השני שבו השר כלל לא יכל להירדם מרוב כאבים, והוא זעק ובכה כל הלילה. עם בוקר שלח את משרתיו אל גדולי הרופאים כדי שימצאו מרפא לחוליו. אך כאמור הכל היה לשווא.

בעיר מוגאדור התגורר אז אחד מחסידי אומות העולם, אוהב ישראל, שהכיר את כ"ק רבי חיים פינטו זיע"א, ושמע גם על הסיפור שהתרחש בין השר לבין הרב בביתו, כיצד השר בייש את הרב ואיים עליו.

אותו אדם מיהר לבית השר המתפתל מכאביו ונאנק תחת ייסוריו, ואמר לו: "דע לך, כי כל המקרה הזה קרה לך,

בגלל שביישת את כבוד הרב הגדול רבי חיים פינטו. האיש הוא צדיק וקדוש, ואתה חטאת חטא גדול בכך שהתייחסת אליו כאל אחד הריקים והפוחזים. אם לא תבקש ממנו סליחה, הכאבים לא יעזבו אותך לעולם". דבריו נפלו על אוזן קשבת, השר הבין מיד את הקשר בין שני האירועים, וביקש מיידו שיקח מצרכי מזון רבים לביתו של הצדיק רבי חיים זיע"א בכבוד גדול, ויבקש ממנו סליחה וכפרה.

השליח מיהר לבית כ"ק רבי חיים זיע"א. שם פגש את הרבנית ע"ה וזו אמרה לו, כי כ"ק רבי חיים זיע"א כעת איננו בבית, ואם ברצונו לפגוש את הצדיק, עליו להמתין עד שישוב מבית הכנסת. כששב רבי חיים לביתו, התנפל האיש - שהכיר את כ"ק רבי חיים זיע"א - לרגליו, וביקש ממנו כי ימחל לשר ויסיר ממנו את מכאביו. ואולם, כ"ק רבי חיים זיע"א אמר לו, כי עדיין לא מלאה סאת ייסוריו של השר. בלילה הזה הוא עוד ילקה בכפליים, ורק למחר הוא יתרפא מחוליו. אותו חסיד אומות העולם, הפציר שוב בכ"ק רבי חיים זיע"א למחול לידידו השר, ולרפא אותו כליל. לבסוף נעתר רבי חיים זיע"א לתחנוני האיש והודיע לו, כי הוא מוחל לשר בלב שלם.

הצדיק פנה אפוא לפינת חדרו, שם התפלל על השר שיתרפא מחוליו.

כשסיים להתפלל,

הורה לו רבי חיים זיע"א שישב את כל המאכלים הלא כשרים לבית השר. "הלילה הוא כבר יישן בשקט", כך הבטיח לו כ"ק רבי חיים זיע"א. וכאשר אמר כ"ק רבי חיים זיע"א - כך היה. באותו לילה ישן השר בשקט ובשלווה, לאחר שידידו סח לו את דברי רבי חיים זיע"א ותפילתו שהתפלל בעבורו, וכאשר התעורר הכיר במעלתו הגדולה של כ"ק רבי חיים זיע"א, שקידש במעשה זה שם שמים ברבים.

מאז אותו מקרה, שבו למד השר את הלקח על בשרו ממש, הוא חדל לגמרי להציק ליהודים, ומאוייב ושונא נהפך לאוהב ישראל בכל לבו.

אנשי אמונה תולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

אשריך שזכית

ומענין לענין באותו ענין: באחד השנים, נכנס לבית הכנסת, קאדי ששימש כשר חשוב בממשלה. הקאדי הרשע החל להתווכח עם כ"ק רבי חיים זיע"א בכמה נושאים. דבריו ודעותיו של רבי חיים זיע"א לא מצאו חן בעיניו, והוא הורה להכניס את כ"ק רבי חיים זיע"א לבית האסורים.

לא חלפו אלא שעות אחדות, ואותו קאדי רשע נפל ומת, ואז יצא רבי חיים זיע"א לחפשי. לזכר הנס הזה כתב הצדיק זיע"א פיוט נפלא, המתחיל במילים: "הממוני ואסר, אותי במלכותו. אויב שונא וצר, ענה אותי מן המיצר".